

ЙОРДАН СТУБЕЛ ПРИКАЗКА ЗА ОСТЕНА

chitanka.info

Веднѣжска спря Остена
в една гора зелена,
да види близки, свои
във тихите усои
и да се пораздума
със веселата шума:
— Ех, ти, гора-горице,
ти, букова сестрице,
каква си ми листила
и колко род родила:
на всяко клонче — птичка,
на всеки цвят — пчеличка!
Ти веселиш сърцата
на всички по земята,
а аз слугувам, клето,
в обора и полето,
по пътища и ниви
със два воловци сиви.
Ни вече зеленея,
ни радостно живея...
И както тъй Остена
в горицата зелена
със мъка, жалостива
въздишаше горчиво,
пред него Лис-Лисана
изпречи се засмяна:
— Остенко, добър ден!
Какъв си пременен:
на върха със иглица,
а мил като овчица!
— Лисанке, остави ме,
зер нося лошо име:
като змия се вия,
кръвчица топла пия! —
Остенът туй издума,

а буковата шума
изсмя се с луда глъчка
на глупавата пръчка.
Но стресна се Лисана
от лошата закана,
па викна за сестрица
Мецана хубавица,
що броди из гората,
безстрашна и зъбата.
Тя ревна отдалече
и на Остена рече:
— Е-хей, крадецо див,
ако си още жив,
спасявай си душата,
че зла съм и зъбата!
Остенът пак отново
нададе вик сурово:
— Мецано, остави ме,
че нося лошо име:
като змия се вия,
кръвчица топла пия!
Уплаши се Мецана
и хукна през балкана,
а Лиса и не чака,
па скри се във шумака.
След малко с песен мина
овчарова дружина,
от сухи клони стари
натрупаха камари.
Огньовете светли, буйни
запяха огнеструйни.
И как така, не зная,
но тука беше края:
с душица уморена
предаде дух Остена...
До горската поляна
на сива пепел стана...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.